

Памти, Србине,

и усправи се!

Болне су речи које данас, као сведок времена и аутор књига из националног корпуса, желим да изговорим пред вама: **Србима још није свануло! Пао је комунизам, али се комунисти, који се више не зову тако, добро држе - главне полуге власти и даље су њиховим рукама.**

У Србији још нје обелодањен биланс комунистичке владавине: **стотине хиљада убијених, милиони утамничених, десетине хиљада осакаћених, милиони изгнаних из Отачства, милиони опљачканих разним пресудама. Имовина која је отета од грађана процењује се на триста милијарди долара.**

У Србији је данас око милион незапослених, жељних рада и насушног хлеба. Насупрот њима су гомиле похлепних, богатих, саможивих и бесних којима је мало све што отму. Има их у Влади, у тзв. Народној скупштини, у странкама.

Све око Србије данас пенуша, ври, кључа, але и вране кидишу на српско племе, а у Србији - мук.

У својој кући у Чачку упокојио се у Господу, у 92. години, велики србски национални радник **Антоније Ђурић.**

Гимназију је завршио у Ужицу, а због сукоба са Брозовим режимом робијао је седам година у Сремској Митровици. Већи део радног века провео је као новинар у "Експрес Политици".

Ђурић је написао 26 књига, а изузетну пажњу јавности привукле су: *Солунци говоре*, трилогија *Црвена куга*,

За част отаџбине

(потресно сведочанство о пожртвованости бранилаца Београда у Великом рату),

Крај Мораве долина наде,
Обавештајац каплар Милоје,
Жене солунци говоре,
По заповести Србије,
Топлички устанак
Јуриш у поробљену отаџбину

...

Ова велика дела допринела су да србска јавност више сазна о великим србским јунацима и србским хероинама - Великога рата.

Шћо ћућиш, ћућиш, Србине шјужни?

Србија има понеког непријатеља у свету, има их у сектама, сатанистима, муслиманским фундаменталистима, хрватским усташама, шиптарским злочинцима, али највећи њени непријатељи су српски комунисти. **Броз би био нико и ништа без српских комуниста.**

Кажу да нас у Отачству има нешто мало више од осам милиона и да нас у свету, на свим континентима, има између три и четири милиона.

Нема мора које расути Срби нису залили својим сузама и нема земље коју нису потрусили својим костима. Наша су гробља највећа, наш бол је најдубљи, Србе и данас прогоне са својих огњишта.

Може ли свет да буде спокојан, да гледа како један мали народ прогоне, убијају, отимају његову земљу? И то усред цивилизоване и демократске Европе!

Нисмо ми измислили гилотину, нисмо ми изазвали грађански рат у Америци који је трајао шест година и у коме је пало шест стотина хиљада америчких глава; **нисмо ми имали концентрационе логоре и нисмо ми пројектовали крематоријуме за спаљивање живих људи.**

Кажите им да смо једини народ на свету коме је непријатељ подигао споменик - покажите им споменик који је чувени немачки војсковођа фелдмаршал Макензен, у Кошутњаку подигао браниоцима српске престонице.

Једини смо народ на свету, коме је један странац, племенити Швајцарац, доктор Арчибалд Рајс, криминолог светског гласа, завештао своје срце: оставио је аманет да се, после смрти, његово срце извади и похрани у малој српској капели на врху Кајмакчалана, где почивају кости српских ратника с којима је делио зло и добро. Изједначени у племенитости, изједначени у праведној борби, изједначени у незабораву.

Солунци говоре су на сцени националног театра остали у сећању као култна позоришна представа, која је извођена више од 350 пута.

Писао је о рату, о аутентичним искуствима, страдањима, људским судбинама, стрепњама, храбрим одлукама, наглашавајући љубав према отаџбини.

Његов опус, животне приче јунака који су заиста постојали, биће мотивација новим истраживачима.

Био је члан Удружења књижевника Србије и добитник највишег одликовања Српске православне цркве Ордена Светог Саве (2008). Тада је истакнуто је да је Ђурић "сав свој живот ставио у службу имена Божјег и достојанства имена српског, светосавског и православног, што је посведочио не само уметничким радом него и животом".

Ко ће откопати масовне гробнице комунистичких жртава у Ваљеву, Ужицу, Ражани, у Чачку, Краљеву, Нишу, Београду, Крагујевцу, и свим градовима и селима Србије? Ко ће им вечни спомен у камен уклесати? Ко ће од масовних гробница у Младиковини и Миљевини начинити највећа српска светилишта? Ко ће данашње вашариште на Равној Гори претворити у светилиште?

Наши ветерани знају да је пре суђења Дражи Михаиловићу пресуђено српском народу.

„Србија нема чему да се нада, за њу неће бити милости“ - рекао је Јосип Броз у свом првом говору у Београду. Мислећи да Броз није довољно јасан, његов доглавник Милован Ђилас је додао да Србима није довољно пуштена крв.

У овој земљи слави се унесређитељ. У овој земљи славе крвника. У овој земљи обнављају и оснивају комунистичке партије. У овој земљи се још приказују филмови у којима се слави Јосип Броз.

И тако, док се његови следбеници мувају по странкама, настојећи да своје тамне трагове покрију демократском одором, он, њихов вођа и учитељ, самује на - 16 хектара!

Увукли су се у владине и невладине организације, грађанске парламенте, општине, скупштинске дворане, у дипломатију, њу нарочито, у извршне и управне одборе; ушуњали се, чак, у порте и храмове, има их и за певницом.

Појединим невладиним групама и појединцима, који немају никакве обавезе према Отаџбини, сметају младићи и девојке који носе јасне ознаке **КОСОВСКОЈ Виговдана** и тиме сведоче о непоклеку српског народа пред туђинском силом. То нарочито смета овима који се савијају до земље и који од свих игара највише воле „увлакушу“.

Кад председник државе иде у цркву он води телевизију, да га људи виде, да помисле да је и он верник. Ко се истински моли Богу њему за тај чин нису потребни сведоци.

Ми смо на ивици најдубљег понора! Или васкрсење које подразумева повратак Богу и исконским моралним вредностима наших предака које је поштовао и волео свет, или потонуће у аморалну каљугу.

Ми јесмо христоносан народ, ми ћемо запасти у нове патње и нова искушења, али нећемо потонути. Господ Бог, који је украсио Србију раскошним добрима, неће дозволити да нека пузајућа шуша управља том Божјом лепотом.

Не смемо да ћутимо. Питаће нас потомци зашто смо ћутали када је требало да проговоримо снагом грома! И зашто смо се савијали до црне земље када је требало да се усправимо до неба!

Срби никада нису прешли преко туђе границе. Никад нису на свом тлу имали гасне коморе и концлогоре. Срби никада нису своју срећу заснивали на несрећи било ког народа.

Сада, занемарујући Божју и људску правду, убијајући сопствену савест и савест човечанства, поједини моћници, умишљајући да су они, а не Бог, господари живота и смрти, приписују српском народу особине варвара! Без трунке стида и одговорности, претећи силом, све нам отвореније поручују:

„Пристаните да косовско-метохијски Албанци, који су протеривањем Срба постали већина, на вашој земљи остваре своју независну државу, а ми ћемо вам поклонити улазницу за Европску унију!“ Па, збиља, ко би на то, при чистом разуму, пристао? Који би народ на свету, показујући тапије на сваку кућу, на сваку светињу, на свако парче земље, пристао на такву отимачину? И који би Србин пристао да с пасошем иде у део своје Отаџбине да види Пећку патријаршију, Дечане и свету Грачаницу, да види Богородицу Љевишку, да види своју спаљену кућу, преорано гробље својих предака, да види Призрен, престоницу српских царева, да гледа умукла звона на српским храмовима? И којој смо ми то Европској унији потребни овако осакаћени и сломљене кичме, без очињег вида, без своје земље и својих светиња?

Што ћутиш, ћутиш, Србине џужни?

Ђутањем, кукавичлуком и удворичким понашањем нећемо изазвати самилост моћника, који туђом земљом награђују терористе, а ако одлучно и неопозиво кажемо НЕ насиљу и отимачини, изазваћемо поштовање света! Хоће ли свет, помињући Србе, упитати: Какав је то народ који ћути док му отимају комаде Отаџбине?!

Срби у овом судбоносном времену углавном ћуте, мада, мора се то рећи, не ћуте неки са српским именом и презименом. Да не би реметили свој лични мир и да би сачували земаљско благо, отето од народа, показују спремност да подлегну уценама и дају више него што се тренутно тражи. Тако један несрећник поодавно уверава српски народ да су Албанци остварили свој циљ, да је Косово већ њихова независна држава. Други изјављује „да ће Србија бити модерна држава са Србима или без њих“(!), а трећи, окићен докторском титулом, открива нам да је Космет „обично парче земље!“ Само што нам не каже: „Па нећемо ваљда да се потресамо због тог обичног парчета!“ Четврти каже да се Косово може и продати.

Косово је небески врх одакле нас мотре бистре очи честитога Кнеза. И као да чујемо питања:

Шта то радите, о Срби?

Чиме то тргујете?

Зар сте у страху од умишљених силника изгубили страх од Бога?!

Не слаavimo ми пораз на Косову, ми слаavimo непоклек пред освајачком силом. **То је Косовски завет, то је наше вечно име пред светом, наша биографија за сва времена.**

Не треба нико уображено да мисли да је његова глава вреднија:

од главе честитога Кнеза Лазара,

од Карађорђевој главе и

главе ђенерала Михаиловића које данас помињемо у молитвама.

Косово би ослобођено, али српски војници не оскрнавише ниједну богомољу, не порушише ниједан споменик, не преораше ниједно гробље, не запалише ниједну кућу, не разорише ничије огњиште, не уцвелише ничију мајку, не силоваше ничију сестру... Они само завојевача са прадедовског огњишта протераше.

Памти ово, Србине! И усправи се!

Косовски гнев, који притајен тињаше пет векова у души српског ратника плану и разбукта се у огроман пожар у коме сагоре највећи део турске балканске армије. Пред налетом Душанових, Лазаревих и Милошевих потомака падоше Куманово, Скопље, Велес, Прилеп, Битољ, Нови Пазар, Призрен...

Знам откад ниси спокојно заспао, Србине. Читав један век. Ако си, којим случајем, преварен несаницом, заспао једним оком, другим си гледао у комшију: не оштри ли, можда, нож, не клепа ли, у недоба, секиру, не припрема ли буктињу, којом ће те у пепео претворити.

Знају Срби да је све пролазно и да је вечан само Господ Бог.

Знаш ли, Србине, да је твоја Отаџбина према броју пострадалих највећа жртва фашизма и нацизма? Само је у Србији остварена наредба немачких окупационих снага да ће се стрељати сто Срба за једног убијеног немачког војника, а још педесет Срба за једног рањеног немачког војника. Колико је на овај начин убијено Срба, о томе говоре гробнице, спомен обележја, логори.

Данас комунисти у Србији цвиле над судбином наших светиња на Косову и Метохији, као да су заборавили да су баш они, српски комунисти, отели наше Високе Дечане и тај манастир претворили у Политичку школу Јосип Броз Тито. Било је то 1950. године. Одважног старешину манастира Гаврила Ковачину, који се побунио против ове отимачине, везали су и без суда отпремили у робијашницу Сремске Митровице, а двојицу преосталих монаха под батинама су натерали да их служе дечанским вином, чуваним за свето Причешће.

Јесу ли српски комунисти заборавили како су нашу свету Грачаницу на Косову и Метохији претворили у крваву тамницу за непослушне Србе?

Радо би српски комунисти заборавили да су управо они срушили српски православни храм у Ђаковици и на темељима тога храма подигли јавни клозет!

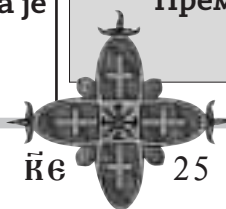
Радо би заборавили и песму коју су тада певали: „Ми имамо три највећа сина, Енвер Хоџу, Тита и Стаљина!“.

Памти Србине: сви су они изашли из Брозовог шињела, сви су они, и српски и шиптарски комунисти, из исте Комунистичке партије, сви су завршили исте курсеве и војне школе; готово сви српски професори давали су Шиптарима докторске титуле; српски комунисти су први продали своје куће Шиптарима и прешли „у Србију“.

Према томе, Србине, не тражи кривца само на другој страни.

Знају сви Срби да сила Бога не моли. Могу нам силом отимати драгуље Отачства, могу нас осакатити, могу нас протерати са наших огњишта, могу нас разарати бомбама, могу нас лишити и хлеба насушног, али нам никад не могу убити памћење!

Шта ће Срби урадити ако нам отму најкрстоноснији драгуљ Отачства?

Хоћемо ли државне заставе спустити на пола копља?

Хоћемо ли на своје куће подићи црне барјаке, хоћемо ли око руке и на реверу носити црни флор?

Хоће ли Срби на овај начин изразити најдубљу жалост због трагичне смрти савести човечанства?

Сада сви погледају у тебе, Србине, питају се шта ћеш ти да урадиш. Хоћеш ли на замишљеној граници, у духу добрих комшијских односа, отимама твоје земље, твоје куће овако поздравити:

„Здраво свануо, комшија Муфљузи. Је ли, како ти је у мојој кући?

Да вам није тесно?

Нас је било шесторо, а вас дванаесторо. Је ли још хладна вода из мог бунара, играју ли се јагањци на мојој ливади?

Слушај, видим да си преорао гробља мојих предака, споменике уградио у темеље штале. Ако, ако, нека је теби добро. Ја сам, иначе, још у колективном смештају, у туђим панталонама, са туђим комадом хлеба у рукама. Радо ћу ја да се мучим кад знам да је теби добро на мојој земљи и у мојој кући...”

Понизили су те, Србине. Унаказили. Обрукали пред светом. Удружило се зло домаће и зло туђе. Газе по твој достојанству, пљују на твој углед и част.

Усправи се, Србине! И упамти: поносити се својим прецима, а не бити их достојан, чин је вредан само - презрења.

Немој, Србине, да живиш у заблуди да кнез Лазар није могао да преживи. Могао је да пољуби скуте султану Мурату, могао је да му преда кључеве своје престонице и да тако сачува свој живот и своје земаљско благо. Могао је да савије кичму и колена, као што данас чине ови из владајуће структуре, недостојни српског имена. Да је честити кнез одрекао право свом народу на име и слободу, на господарење својом душом и својим огњиштем, преко границе српске државе могла би да пређе свака шуша и да нам се унереди на главу! Да су тај кукавички пут изабрали косовски јунаци, никад српски народ не би имао ни Црног Ђорђија у Орашцу, ни Милоша у Такову, не би било ни Његоша, ни Вука Мандушића, ни Вишњића, ни Старца Вујадина, ни Хајдук-Станка, ни Танаска Рајића на Љубићу, ни Синђелића на Чегру, ни Мркоњића у Невесињској пушци, ни регента Александра на Куманову, ни Бојовића на Брегалници, ни Степе на Церу, ни Мишића на Колубари, ни легендарног мајора Гавриловића на Дунавском кеју у Београду; не би било ни етике у српских ђака и њихових професора у крагујевачком октобру, не би било ни српског патријарха Гаврила Дожића, који у судбоносним мартовским данима упути ону поруку српском народу. Не би било ни Светог Владике Николаја Српског, ни његових порука српском народу кроз тамнички прозор. Не би било ни генерала Драже Михаиловића на Равној Гори, ни његове поруке свету да не признаје капитулацију. Не би било ни гусала, ни српског имена, ни Косова...

Све ће се ово звати минулим временом. Отуда, Србине, знам шта ћеш поручити онима који су умислили да су већи од Бога и да нам, као господари живота и смрти, отимају најлепши и најкрстоноснији драгуљ Отаџбине:

Можеће нас на крстї расїиїаїи, можеће нас на коље набиїаїи, можеће нам сабљама їлаве одсецаїи, можеће нас бомбама разараїи, али ће їреживеїи неко ко ће осїаїи-ком наше крви исїисаїи вечну їоруку:

Косово је свеїа срїска земља!

